

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: Udrag fra MUNDUS OG PAULINA

Citation: Bødtcher, Ludvig: "Samlede Digte", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-idm140312759215200/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Men midt i Jublen taus en Yngling gik, –
Een evig Tanke holdt hans Smerte vaagen,
Ustadigt fløi det kummerfulde Blik,
Skarpt spejdede det blandt Vrømlen efter Nogen;
Med Eet han, som elektrisk truffen, standser,
Til Hjertet Haanden foer, og Blødet steg,
Og Kinden blussede, der nys var bleg,
Og Lidenskab omtaaged brat hans Sandser.

Han var det – Mundus! og ved Mundus' Side
Paulina stod, – hun aned ej hans Skræk.
En stille Glæde livnede det Blide
I hendes elskelige, rene Træk;
Det var, som om en Hemmelighed hvilte
Med Sødhed dybt i hendes Hjertes Vraa;
Hun hæftede sit Øje mod det Blaa,
Mens kjærligt Munden som i Drømme smilte.

Da fattede den Ulykkelige Mod, –
Det var jo i Saturnus' gyldne Dage,
Da selv den Strengeste var glad og god –
Hvi skulde han alene da forsage?
Han nærmede sin Mund til hendes Øre,
Og sagte tog han hendes skønne Haand
Og brød med Dristighed sin Tausheds Baand
Og hvæsked ømt: „Paulina, lad Dig røre!”

Men hurtig fløj en mørk og iskold Sky
Hen over hendes Aasyns Lys og Varme:
Hun vendte sig med Afsky, vilde flye –
Da greb han hende vild i sine Arme;

„Paulina!“ skreg han, „*Rhea est Du vorden,
Du Rom en anden Romulus skal føde,
Og Kraftens Morgenrøde
Fra Dig skal atter lyse over Jorden.*“

Bleg stred hun paa ham som et Ligt
Og forskede med Rædsel i hans Mine;—
Da vakled hun, og med et Jammerskrig
Opløste sig den indre dybe Pine:
Hun sank, som truffen af et Lyn fra Himlen,
Osiris' nys saa lykkelige Brud!
Men Mundus brød i Vanvidslatter ud
Og styrted som afsindig gennem Vrmlen.

Og Ingen saae ham meer, han var forsvunden,
Og snart hans Udaad glemt af Romas Folk;
Om han sin Fred i Tiberen har funden,
Om han blev truffen af Osiris' Dolk:
Det veed kun Hævneren, som evig vaager;—
Men hvi Paulinas skyldfri Hjerter brast, —
Det vil sig vise for vort Øjekast,
Naar Solen engang spreder alle Taager!